

Saarna Tuhkakeskiviikko 6.3.2019

Tuhkakeskiviikko, paastonajan alku, tulee kevättalvella: ollaan kahden eri vuodenajan välissä. Toisaalta on vielä pakkasta, on vielä runsaasti lunta ja hiihtokausi jatkuu – aika huonosti kuulemma Suomen maajoukkueelle - toisaalta aurinko paistaa voimakkaammin, ja päivät ovat melkein yhtä pitkiä kuin yöt. On iloista aikaa. On ollut laskiaispullia, karnevaalia monissa maissa ... Ja sitten kirkko-ilonpilaaja sanoo, että ”Katukaa! Paastotkaa! Loppu riemuun!” ... Miksi asiat on näin?

Joskus elämän nautinnot ottavat liian ison roolin meidän elämässämme ja unohtamme jotakin tärkeämpää – meidän suhteemme Jumalaan. Me tarvitsemme näitä kausia, paastonaika ja adventti, jolloin me keskitymme tavallista enemmän meidän hengelliseen elämään. Se tarkoittaa muutoksia meidän elämäämme, kuten luopumista lempiasioista. Kristitty on kiitollinen, että on saanut näitä lahjoja hänen taivaalliselta Isältään, mutta samalla muistaa, että prioriteettijärjestyksessä Jumala tulee ensin. Siksi hän on valmis luopua asioista tilapäisesti. On tietenkin muita tapoja keskittyä hengelliseen elämään kuin asioista luopumalla: rukoilemalla tavallista enemmän, yrittämällä täyttää rakkauden käskyä paremmin ja useammin, antamalla rahaa hyväntekeväisyydelle, jota olisimme käyttäneet ostamaan mukavaa mutta tarpeetonta tavaraa.

Ekopaasto on yksi suhteellisen uusi tapa paastota: me myönnämme, että olemme kuluttaneet meidän planeettamme resursseja liikaa ja yritämme pärjätä käyttämällä vähemmän luonnon resursseja, kuten matkustamalla julkisella tavallista enemmän tai syömällä kasvisruokaa tavallista enemmän.

Paastoamalla me siis tunnustamme, että maalliset asiat ovat ottanut liian ison roolin meidän elämässämme, ja että se on synti. Tärkeää on, että tunnustamme sen, että olemme katuvaisia. Pian te saatte tuhkaristin otsaan katumuksen merkinä. Tuhka on itse asiassa ollut katumuksen merkki jo antiikin ajasta lähtien: Joonan kirjassa me luemme, että Niniven kuningas otti hänen kuninkaalliset vaatteet pois, laittoi säkkikankaat päälle ja istui tuhkassa ... Tuhka on myös muistutus meidän kuolevaisuudestamme. Hautaan siunaamisissa pappi lausuu sanat ”Maan tomua sinä olut, maan tomuun sinä palaat.” Se on muistutus siitä, että Jumala loi meidät, ja siitä että me menemme hänen luokse tämän elämän päädyttyä.

Tuhka on vielä uusiutumisen merkki. Aiemmin harrastettiin kaskiviljelyä. Metsäalue poltettiin maan tasalle kasvukauden päädyttyä. Kuulostaa käsittämättömältä nykysukupolville, mutta se

toimi: maa elpyi kasvukaudesta ja uusia versoja kasvoi tuhkan ja tomun läpi. Samalla meille paastoaminen voi tarkoittaa uutta alkua: uutta hengellistä kasvua meissä Jumalassa; uutta intoa rukoilla, lukea Raamattua ja palvella lähimmäistämme.

Jeesus Kristus itse paastosi 40 päivää ja yötä ennen kuin hän aloitti hänen julkisen toimintansa. Se oli hänen tapa valmistautua tehtäväänsä, niin kuin paastoaminen on meidän tapamme valmistautua isoon juhlaan, pääsiäiseen. Ilmeisesti hän ja opetuslapset eivät paastonneet niin usein kuin fariseukset, mutta meidän täytyy kyseenalaistaa fariseusten motiiveja paastoamiseen: tämän ja muiden raamatunkohtien mukaan he yrittivät saada ihmisten kehuja ja kunnioitusta paastoamalla julkisella ja näkyvällä tavalla. Jeesus korosti päinvastoin paaston hengellistä puolta: älkää antako lähimmäisesi edes tietää, että paastat. Riittää, että Isä Jumala tietää. Täällä, tänään, tuhkan merkitsemisellä meidän paastoaminen tuli julkisesti mutta vain hetkeksi. Huomiseen mennessä tuhka on pyyhitty meiltä pois, mutta salainen paastoaminen jatkuu, pääsiäiseen saakka.

Lopuksi vertaillaan hetkeksi ihmisten juhlalajeja – karnevaali, tanssiaisia, juhla-aterioita – jumalallisiin juhliin, jotka meitä odottavat taivaassa. Ihmisten juhlat ovat mukavia mutta ohimeneviä, juhliminen taivaassa on ikuinen. Aamen.